

LEGE nr. 369 din 15 septembrie 2004 (*republicată*)

privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin [Legea nr. 100/1992](#)

EMITENT • **PARLAMENTUL**

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 468 din 25 iunie 2014**

Data intrării în vigoare **25-06-2014**

Notă *) Republicată în temeiul [art. III din Legea nr. 63/2014](#) pentru modificarea și completarea [Legii nr. 369/2004](#) privind aplicarea Convenției asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin [Legea nr. 100/1992](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 352 din 13 mai 2014, dându-se textelor o nouă numerotare.

[Legea nr. 369/2004](#) a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004.

Articolul 1

(1) Ministerul Justiției este autoritatea centrală din România pentru ducerea la îndeplinire a obligațiilor stabilite prin Convenția asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, adoptată la Haga la 25 octombrie 1980, la care România a aderat prin [Legea nr. 100/1992](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 30 septembrie 1992, denumită în continuare Convenție.

(2) În calitate de autoritate centrală română, Ministerul Justiției cooperează cu autoritățile centrale ale celorlalte state părți la Convenție și colaborează cu instituțiile și autoritățile române cu atribuții în domeniul de aplicare a Convenției.

(3) Instituțiile și autoritățile române competente au obligația să acorde de îndată sprijinul autorității centrale române prin transmiterea datelor deținute de către acestea potrivit competențelor, ca urmare a solicitărilor formulate în aplicarea prezentei legi.

Articolul 2

(1) Soluționarea cererilor adresate de către persoana fizică, instituția sau organismul interesat din oricare stat parte la Convenție, pentru înapoierea copilului aflat pe teritoriul României ca urmare a unei deplasări sau rețineri ilicite în sensul art. 3 din Convenție, este de competența instanței judecătorești.

(2) Instanța competentă pentru soluționarea cererilor prevăzute la alin. (1) este Tribunalul pentru minori și familie București.

Articolul 3

În cazul în care persoana fizică, instituția sau organismul interesat ori autoritatea centrală a statului parte la Convenție adresează cererea-tip autorității centrale române, aceasta verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 8 alin. 2 din Convenție și, după caz, în termen de 10 zile de la primirea cererii va solicita completarea acestora sau a actelor doveditoare. În cazul în care cererea nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 4 din Convenție, autoritatea centrală română va restitui cererea.

Articolul 4

Persoana fizică, instituția sau organismul interesat a cărui cerere îndeplinește condițiile prevăzute la art. 8 alin. 2 din Convenție beneficiază de asistență judiciară gratuită în cadrul soluționării cererii de înapoiere, independent de starea sa materială. Prevederile [art. 6 și 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008](#) privind ajutorul public judiciar în materie civilă, aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 193/2008](#), cu modificările și completările ulterioare, precum și ale [Legii nr. 51/1995](#) pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

Articolul 5

(1) La cererea persoanei fizice, instituției sau organismului interesat ori a autorității centrale a statului solicitant, autoritatea centrală română va facilita acordarea asistenței judiciare gratuite de către un avocat. În acest scop, autoritatea centrală română va înainta, de îndată, întreaga documentație transmisă potrivit art. 3 decanului baroului din circumscripția instanței competente să soluționeze cererea de înapoiere.

(2) În temeiul [art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008](#), aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 193/2008](#), cu modificările și completările ulterioare, decanul baroului desemnează, în termen de 3 zile, prin decizie, pentru persoana cu reședința obișnuită în străinătate care a formulat cererea de înapoiere, obligatoriu, din oficiu, un avocat pentru sesizarea instanței, reprezentare și asistare în primă instanță, în căile de atac ordinare și extraordinare, și inițierea măsurilor de executare silită.

(3) Avocatul desemnat potrivit alin. (2) introduce cererea de înapoiere la instanța competentă, în termen de 7 zile de la data primirii înștiințării desemnării sale.

(4) Avocatul desemnat beneficiază, pentru fiecare etapă procesuală, de onorariul prevăzut în Protocolul dintre Ministerul Justiției și Uniunea Națională a Barourilor din România privind stabilirea onorariilor avocaților în cadrul sistemului de ajutor public judiciar.

(5) În termen de 48 de ore de la data încetării mandatului avocatului desemnat potrivit alin. (2), acesta va restitui autorității centrale române întreaga documentație înaintată potrivit alin. (1), precum și actele instanței, comunicate cu prilejul instrumentării cererii de înapoiere.

Articolul 6

Dacă autoritatea centrală română are indicii că minorul a cărui înapoiere se solicită se află pe teritoriul altui stat parte la Convenție, va transmite cererea direct și fără întârziere autorității centrale a aceluia stat, informând despre aceasta autoritatea centrală solicitantă sau, după caz, reclamantul.

Articolul 7

Prevederile art. 4 și 5 nu exclud posibilitatea ca persoana fizică, instituția sau organismul interesat să sesizeze instanța competentă, fie personal, fie prin intermediul unui avocat ales. În cazul în care reprezentarea se face prin avocat ales, iar autoritatea centrală română a fost inițial sesizată potrivit art. 3, aceasta va pune la dispoziția avocatului cererea-tip completată și toate actele doveditoare transmise de autoritățile competente ale statului solicitant. Autoritatea centrală română va exercita în continuare celelalte atribuții care îi revin potrivit art. 7 din Convenție.

Articolul 8

Refuzul autorității centrale române de a accepta instrumentarea cererii de înapoiere, potrivit art. 27 din Convenție, nu împiedică persoana fizică, instituția sau organismul interesat să se adreseze direct instanței judecătorești competente.

Articolul 9

(1) Cauzele având ca obiect soluționarea cererilor de înapoiere a unui copil aflat pe teritoriul României în condițiile art. 3 din Convenție se soluționează de urgență și cu precădere, cu citarea în termen scurt a părților.

(2) Participarea procurorului este obligatorie.

(3) Soluționarea cererii se va face în contradictoriu cu persoana despre care se susține că a deplasat sau a reținut minorul în România.

(4) Întâmpinarea nu este obligatorie.

(5) Termenele de judecată nu pot fi mai mari de două săptămâni.

(6) Dacă este necesară prezența unui interpret, instanța de judecată va dispune toate măsurile necesare până la termenul de judecată, potrivit prevederilor [Legii nr. 304/2004](#) privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Articolul 10

Reclamantul din străinătate este obligat să indice domiciliul ales în România unde urmează a se face toate comunicările privind procesul. În lipsa unui domiciliu ales, comunicarea actelor se realizează prin intermediul autorității centrale române și al autorității centrale a statului în care reclamantul își are reședința.

Articolul 11

(1) În fața instanței, părțile pot prezenta orice documente și informații legate de cauză. Actele care emană de la autoritățile publice competente ale statului solicitant sunt valabile în fața instanței fără vreo altă legalizare sau formalitate similară, potrivit art. 23 din Convenție.

(2) Instanța de judecată va proceda la soluționarea cauzei cu celeritate. În acest sens, instanța va administra proba cu înscrisuri și, în măsura în care acest mijloc de probă nu este suficient sau împrejurările cauzei o cer, pot fi administrate alte probe.

(3) Instanța poate ține seama de legea și de hotărârile judiciare sau administrative străine pertinente, fără a fi nevoie să recurgă la procedurile specifice de recunoaștere a hotărârii străine. De asemenea, instanța va putea solicita reclamantului prezentarea unei hotărâri sau a unui alt document emanând de la autoritățile statului în care copilul își are reședința obișnuită, care să ateste, dacă legea statului respectiv permite aceasta, faptul că deplasarea copilului de pe teritoriul aceluia stat ori reținerea a avut loc prin încălcarea unui drept privind încredințarea, atribuit potrivit legii statului străin.

(4) Ascultarea copilului care a împlinit vârsta de 10 ani este obligatorie. Copilul care nu a împlinit vârsta de 10 ani va putea fi audiat, dacă instanța consideră necesar.

(5) În toate situațiile, la audierea copilului va participa un psiholog din cadrul direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului de la nivelul sectoarelor municipiului București, care va redacta, la cererea instanței, un raport psihologic.

Articolul 12

Instanța poate coopera cu autoritățile statului în care copilul își avea reședința obișnuită, fie în mod direct, fie prin intermediul autorității centrale române.

Articolul 13

(1) Pe întreaga durată a procesului, instanța poate lua, prin încheiere nesupusă niciunei căi de atac, oricare dintre măsurile de protecție a copilului prevăzute de legislația în vigoare.

(2) Dacă există motive care să justifice temerea că minorul ar putea fi deplasat în afara granițelor României pentru a fi sustras de la procedura de înapoiere deschisă potrivit Convenției și prezentei legi, instanța, sesizată cu soluționarea cererii de înapoiere, va dispune, prin încheiere nesupusă niciunei căi de atac, ridicarea pașaportului copilului sau a altui document de călătorie, după caz. Măsura ridicării pașaportului sau a altui document de călătorie se dispune pe o durată determinată ori până la încetarea motivelor care au justificat-o. O copie de pe hotărâre se comunică autorității române care a emis pașaportul sau alt document de călătorie, după caz, Direcției Generale de Pașapoarte sau Inspectoratului General pentru Imigrări, din subordinea Ministerului Afacerilor Interne.

Articolul 14

(1) Dacă instanța constată că deplasarea sau reținerea copilului pe teritoriul României este ilicită în sensul art. 3 din Convenție, va dispune înapoierea copilului în țara în care acesta își are reședința obișnuită.

(2) Instanța va fixa, în cuprinsul hotărârii, un termen pentru executarea obligației de înapoiere a copilului, care nu va putea fi mai mare de două săptămâni de la comunicarea hotărârii. Termenul este fixat sub sancțiunea unei amenzi civile în favoarea statului român, cuprinse între 2.500 lei și 12.500 lei.

(3) Odată cu pronunțarea hotărârii de înapoiere, instanța va putea dispune una dintre următoarele măsuri:

a) predarea pașaportului minorului sau a documentului de călătorie, după caz, de către pârât părții reclamante;

b) obligarea părintelui pârât de a-și da concursul pentru eliberarea unui document de călătorie pe numele minorului ori suplinirea acordului său în acest sens.

Totodată, în cuprinsul aceleiași hotărâri, instanța poate autoriza pe reclamant să preia minorul personal sau, după caz, prin reprezentant, în cazul refuzului de executare voluntară a obligației de înapoiere în termenul stabilit.

(4) Suportarea cheltuielilor pentru înapoierea minorului se stabilește conform art. 26 alineatul ultim din Convenție.

(5) Prin excepție de la dispozițiile alin. (1), instanța poate dispune oricare altă măsură prevăzută la art. 12 și 13 din Convenție.

Articolul 15

(1) Hotărârea primei instanțe prin care s-a dispus înapoierea minorului este executorie.

(2) Pronunțarea hotărârii primei instanțe se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar redactarea hotărârii se face în cel mult 7 zile de la pronunțare.

(3) Hotărârea va fi comunicată părților și autorității centrale, în termen de 48 de ore de la redactare.

(4) Hotărârea este supusă recursului la Curtea de Apel București, Secția pentru minori și familie, în termen de 10 zile de la comunicare. Recursul suspendă executarea hotărârii pronunțate în primă instanță. Dosarul va fi înaintat Curții de Apel București, în termen de 5 zile de la expirarea termenului de recurs.

(5) Pronunțarea de către instanța de recurs se poate amâna cu cel mult 24 de ore, iar redactarea deciziei instanței de recurs se face în cel mult 7 zile de la pronunțare. O copie a acesteia va fi comunicată, din oficiu, autorității centrale române, în termen de 48 de ore de la redactare.

Articolul 16

(1) Autoritatea centrală română, pe toată durata termenului stabilit de instanță, potrivit art. 14 alin. (2), va urmări dacă obligația de înapoiere a copilului este respectată de persoana obligată la aceasta. În acest scop, are dreptul de a solicita informații de la instituțiile și autoritățile implicate.

(2) În cazul în care obligația de înapoiere a copilului este executată de bunăvoie în termenul stabilit de instanță, autoritatea centrală română informează instanța cu privire la neexecutare. Instanța comunică, de îndată, o copie a titlului executoriu către organele fiscale, pentru punerea în executare a amenzii.

Articolul 17

(1) Dacă hotărârea judecătorească de înapoiere a copilului în statul unde are reședința obișnuită nu este executată voluntar, în termenul stabilit de instanță, se procedează la executarea silită, potrivit Codului de procedură civilă. Prevederile art. 888 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.

(2) Avocatul desemnat potrivit art. 5 solicită acordarea ajutorului public judiciar sub forma plății onorariului executorului judecătoresc. Dispozițiile art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător.

(3) Instanța acordă ajutorul public judiciar în condițiile art. 8¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 193/2008, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Avocatul depune cererea de executare silită, însoțită de titlul executoriu, la executorul judecătoresc desemnat potrivit [art. 26 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/2008](#), aprobată cu modificări și completări prin [Legea nr. 193/2008](#), cu modificările și completările ulterioare, în termen de 7 zile de la data primirii înștiințării desemnării de către președintele camerei teritoriale a executorilor judecătorești.

(5) Executarea se va efectua în prezența unui reprezentant al direcției generale de asistență socială și protecția copilului competente teritorial. Executorul judecătoresc poate solicita concursul organelor de poliție, care sunt obligate să îi acorde sprijin cu prioritate.

(6) În urma executării silită, minorul va fi preluat de către creditorul din străinătate ori de către o persoană împuternicită în acest scop.

Articolul 18

Autoritatea centrală română va informa autoritatea centrală a statului solicitant că reprezintă renunțare la cererea de înapoiere dacă persoana fizică, instituția sau organismul interesat din străinătate care a formulat-o:

a) nu răspunde, în termen de 60 de zile, solicitărilor autorității centrale române;

b) nu își dă concursul în vederea preluării minorului în cadrul procedurii de executare silită.

Articolul 19

(1) În aplicarea art. 15 din Convenție, la cererea unei autorități judiciare sau administrative a unui stat parte la Convenție, instanța română poate pronunța o hotărâre prin care să se confirme dacă, potrivit legislației române, deplasarea ori reținerea copilului având reședința obișnuită în România, pe teritoriul aceluia stat, s-a făcut cu încălcarea vreunui drept privind încredințarea.

(2) În soluționarea cererii instanța va putea să ateste, după caz:

a) titularul drepturilor cu privire la copil;

b) conținutul și limitele drepturilor cu privire la copil, potrivit legii române;

c) dacă, în raport cu elementele menționate, în sensul legii române, deplasarea copilului de pe teritoriul României sau reținerea lui în afara acestui teritoriu a respectat drepturile privind încredințarea copilului ori dacă persoana căreia îi era încredințat copilul avea dreptul să încuviințeze sau să se opună deplasării copilului în afara teritoriului României ori reținerii lui în afara acestui teritoriu;

d) oricare alt aspect determinant pentru a stabili dacă deplasarea sau reținerea copilului în afara teritoriului României este ilicită în sensul art. 3 din Convenție.

(3) Cererea se primește de autoritatea centrală română și se depune de către aceasta la instanța competentă potrivit art. 2 alin. (2).

(4) Hotărârea se dă fără citarea părților, în camera de consiliu, pe baza hotărârilor judecătorești pronunțate cu privire la copil, precum și a oricăror altor înscrisuri transmise de autoritatea competentă a statului solicitant, potrivit art. 30 din Convenție. Dispozițiile Codului de procedură civilă privind procedura necontencioasă se aplică în mod corespunzător.

(5) Hotărârea nu este supusă niciunei căi de atac și se comunică autorității judiciare sau administrative solicitante, prin intermediul autorității centrale române. Art. 15 alin. (2) este aplicabil.

Articolul 20

(1) În conformitate cu art. 11 alin. (6) din [Regulamentul \(CE\) nr. 2.201/2003](#) al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a [Regulamentului \(CE\) nr. 1.347/2000](#), denumit în continuare Regulament, hotărârea de neînapoiere pronunțată de instanța română în temeiul Convenției și al Regulamentului se comunică autorității centrale române, în termen de 48 de ore de la redactare, împreună cu o copie a documentelor pertinente ce au stat la baza pronunțării hotărârii.

(2) Transmiterea documentelor către autoritatea centrală solicitantă, în aplicarea art. 11 alin. (6) din Regulament, se realizează prin autoritatea centrală română.

Articolul 21

(1) Hotărârea prin care o instanță străină a respins cererea de înapoiere formulată în baza Convenției și a Regulamentului și documentele pertinente primite de autoritatea centrală română în baza art. 11 alin. (6) din Regulament se traduc în limba română de către aceasta și se înaintează în cel mai scurt termen judecătoriei competente teritorial de la locul reședinței obișnuite avute de copil imediat înaintea deplasării ori reținerii ilicite.

(2) După primirea documentației de la autoritatea centrală română, cu excepția cazului în care instanța română a fost deja sesizată, judecătoria va adresa părinților minorului o notificare, ce va conține:

1. Formularea "În conformitate cu art. 11 alin. (7) din Regulament"

și

2. Informarea părinților despre posibilitatea de a sesiza instanța română, într-un termen de 3 luni de la data notificării, cu o cerere privind exercitarea autorității părintești cu privire la minorul în cauză.

(3) Instanța se consideră sesizată la data transmiterii cererii de chemare în judecată.

(4) La expirarea termenului, instanța informează autoritatea centrală română și comunică autorității centrale române rezultatul notificării transmise potrivit alin. (2).

Articolul 22

În aplicarea art. 1 lit. b) și art. 21 din Convenție, persoana fizică, instituția sau organismul interesat din oricare stat parte la Convenție poate solicita autorității centrale române acordarea asistenței pentru organizarea sau protejarea exercitării dreptului de vizitare a unui minor având reședința pe teritoriul României.

Articolul 23

(1) Autoritatea centrală română va lua legătura cu persoana care exercită autoritatea părintească asupra minorului și la care acesta își are stabilită locuința și va încerca, direct sau prin intermediul unor specialiști, soluționarea pe cale amiabilă a cererii privind exercitarea dreptului de vizitare. Aceasta va atrage atenția persoanei care exercită autoritatea părintească asupra minorului și la care acesta își are stabilită locuința cu privire la sancțiunile ce pot fi aplicate potrivit prezentei legi, în cazul refuzului de a permite de bunăvoie exercitarea dreptului de vizitare.

(2) Autoritatea centrală română va putea solicita participarea autorității tutelare, a altor autorități ori instituții a căror cooperare o consideră necesară pentru organizarea exercitării dreptului de vizitare.

Articolul 24

(1) În cazul în care copilul la care se referă cererea privind organizarea sau protejarea exercitării dreptului de vizitare refuză constant contactul cu unul dintre părinți sau manifestă sentimente de aversiune față de acesta, instanța poate dispune, în funcție de vârsta copilului, ca acesta să urmeze un program de consiliere psihologică, pe o durată ce nu poate depăși 3 luni.

(2) Cererea de chemare în judecată poate fi formulată oricând, după sesizarea autorității centrale române cu o cerere privind organizarea sau protejarea exercitării dreptului de vizitare. Dispozițiile art. 4, 5 și 7 se aplică în mod corespunzător.

(3) Cererea de chemare în judecată se soluționează prin încheiere, în camera de consiliu, cu citarea părinților, a persoanei la care se află copilul, după caz, precum și a direcției generale de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază teritorială se află copilul. Dispozițiile art. 11 alin. (4) se aplică în mod corespunzător. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.

(4) Încheierea va fi comunicată de către instanța autorităților competente să o pună în aplicare și autorității centrale române, în termen de 5 zile de la redactare.

(5) În termen de 10 zile de la comunicare, psihologul numit de instanță va stabili durata și conținutul programului de consiliere psihologică, după o evaluare psihologică inițială a copilului. Psihologul va comunica, de îndată, instanței durata programului de consiliere psihologică, precum și, dacă este cazul, modificarea acestuia.

(6) După finalizarea programului, psihologul va întocmi un raport privind evaluarea psihologică finală și îl va comunica instanței.

(7) Instanța va comunica raportul autorității centrale române, în termen de 5 zile de la comunicare.

Articolul 25

(1) Dacă se solicită ca exercitarea dreptului de vizitare să se facă prin deplasarea minorului în afara teritoriului României, dispozițiile art. 4, 5, 7, 9, 10 și 17 se aplică în mod corespunzător.

(2) Instanța va putea încuviința exercitarea dreptului de vizitare prin deplasarea copilului în afara teritoriului României numai dacă, din probele administrate, rezultă că există garanții pentru a asigura înapoierea de bunăvoie a copilului în România. Instanța va putea obliga persoana fizică, instituția sau organismul interesat beneficiar al dreptului de vizitare la depunerea unei cauțiuni.

(3) În cazul în care exercitarea dreptului de vizită este condiționată de depunerea unei cauțiuni, instanța va dispune, în cuprinsul aceleiași hotărâri, cu privire la termenul în care trebuie depusă cauțiunea, precum și la momentul restituirii acesteia. Prevederile art. 1.056-1.063 din Codul de procedură civilă se aplică în mod corespunzător.

(4) Prin hotărâre se va dispune cu privire la suportarea cheltuielilor prilejuite de exercitarea dreptului de vizitare, în conformitate cu art. 26 alineatul final din Convenție.

Articolul 26

În funcție de împrejurări, autoritatea centrală română poate solicita fie autorității centrale a statului în care urmează să se afle minorul pe durata vizitei, fie ambasadei ori consulatului României din acel stat, să acorde asistență și cooperare pentru verificarea condițiilor în care are loc vizita și pentru a asigura readucerea copilului în țară la sfârșitul perioadei de vizită.

Articolul 27

În îndeplinirea obligațiilor sale, autoritatea centrală română poate, după caz:

a) să sesizeze ori să solicite cooperarea organelor de poliție, a jandarmeriei, a consiliului local sau a oricăror autorități competente pentru localizarea copilului despre care are indicii că a fost adus sau reținut ilicit pe teritoriul României;

b) să sesizeze autoritățile competente cu atribuții în domeniul protecției copilului pentru a lua, dacă este cazul, măsurile necesare de protecție a copilului adus sau reținut ilicit pe teritoriul României;

c) să încerce soluționarea pe cale amiabilă a conflictului ivit sau să propună părților să apeleze la mediere;

d) să inițieze și să stabilească forme de colaborare cu avocați specializați în materia reglementată prin Convenție și prin prezenta lege, precum și cu psihologi specializați în psihologia copilului;

e) să coopereze, în limita competențelor, cu instanța judecătorească pentru soluționarea în termen cât mai scurt a cererilor adresate autorităților române în temeiul Convenției;

f) să întreprindă orice alte demersuri în vederea punerii în aplicare a prevederilor Convenției. În vederea monitorizării aplicării Convenției, autoritatea centrală română va putea cere rapoarte explicative din partea tuturor persoanelor și autorităților implicate în punerea în practică a prevederilor Convenției.

Articolul 28

(1) Toate cererile formulate în scopul punerii în aplicare a prevederilor Convenției și ale prezentei legi sunt scutite de taxe.

(2) Cheltuielile pentru îndeplinirea de către autoritatea centrală română a obligațiilor rezultate din Convenție și din prezenta lege se suportă din bugetul Ministerului Justiției.

Articolul 29

Dispozițiile prezentei legi se completează cu cele ale Codului de procedură civilă.

Articolul 30

(1) Modalitatea de exercitare a atribuțiilor Ministerului Justiției, în calitate de autoritate centrală, în conformitate cu exigențele art. 7 din Convenție, se stabilește prin regulament, aprobat prin ordin al ministrului justiției în termen de 3 luni*) de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Notă *) A se vedea [Ordinul ministrului justiției nr. 509/C/2005](#) pentru aprobarea Regulamentului privind modalitățile de exercitare a atribuțiilor ce revin Ministerului Justiției, în calitatea sa de autoritate centrală, desemnată prin [Legea nr. 100/1992](#) pentru aderarea României la Convenția de la Haga din 25 octombrie 1980 asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 25 aprilie 2005.

(2) Până la înființarea Tribunalului pentru minori și familie București cererile prevăzute la art. 2 alin. (1) vor fi soluționate de secțiile specializate ale Tribunalului București.

Articolul 31

Prezenta lege intră în vigoare la 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.**)

Notă **) [Legea nr. 369/2004](#) a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004.

NOTĂ:

Reproducem mai jos prevederile [art. II din Legea nr. 63/2014](#) care nu au fost încorporate în forma republicată a [Legii nr. 369/2004](#) și care se aplică în continuare ca dispoziții proprii ale acesteia:

"Art. II. - Procesele în curs de judecată, precum și executările silite începute sub legea veche rămân supuse acelei legi."